

60er pigtråd i 70erne og i 20erne

Af Kurt Hermann

I det herrens år 2000, var det mere eller mindre slut med at spille treserpigtråd af de fleste gamle, originale bands med ganske enkelte undtagelser.

Jack And The Rippers havde – udover dengang i tresserne – været idétagerne og aktive i de gyldne år fra 1992 til 2000.

Men hvad så?

Tommy, Steen, Bø, Teglgaard og Lundvig havde været med hele vejen siden 60'erne.

Men hvad med lille mig?

Jeg havde undværet det siden 1971, hvor jeg havde dyrket tostemmig sang med Preben Christensen, og spillet i et band vi kaldte 'Fuselfri' med havn i et forsamlingshus i Torp.

Billig husleje for et stort forsamlingshus med en sal, en stor lejlighed på andensal, men med masser af gratis frøer i en fugtig kælder med dame- og herretoiletter. Flotte toiletfaciliteter, som vi aldrig benyttede. For vi havde ingen frømandsudstyr ...

Gedved Statsseminarium var stedet, som 'Fuselfri' udsprang fra, og sjovt nok fandt en del mennesker sammen om et par fælles interesser. Musik er altid en god fællesnævner, men det kan badminton også være.

Håndplukkede musikere

Vagn Højen Andersen, som havde en fortid i The Mods, var et selvfølgeligt valg ligesom jeg selv, men der var ingen trommeslagere eller keyboardspillere at håndplukke derude.

Derimod påtog Vagn sig det svære hverv, at spille bas. Han var nemlig tidligere rytmeguitarist i Mods.

Trommeslagere hænger ikke på træerne, og heller ikke i Gedved.

Derimod gik der en af slagsen rundt inde i Horsens, nemlig Carl Aage Strøm Sørensen, kaldet Bø.

Så en tur ind til Emil Møllergade og op og ringe på. Både Bø og hans Gretsch trommer var hjemme, og de havde mod på, at de fremover skulle have deres virke i Torp Forsamlingshus.

Så manglede vi kun en keyboardspiller, og en som også kunne synge.

Det var nemt, for jeg havde lært Preben Christensen at kende i Horsens Amatør Teater, hvor min far var aktiv.

Selv blev jeg tilknyttet teatrets ungdomsafdeling, og havde nogle roller, hvor jeg mærkeligt nok altid spillede dummernikken. Poul Erik Andersen (nuværende advokat) var meget uretfærdigt altid tildelt de gode 'førsteelskerroller', men det var selvfølgelig altid instruktørens store fejlskøn.

Poul Erik var også elev på HF, men han spillede heldigvis ikke mit instrument, guitaren.

Freddy Fræk var ikke fræk

Gedved Statsseminarium havde også musikalske arrangementer. Arrangementer som krævede, at der var lydanlæg og lysanlæg til rådighed, og folk der var lidt inde i sagerne, Det blev overladt til os, som aldeles ulønnede medarbejdere, men som gav os gode oplevelser. For eksempel Freddy Fræk. Meget kendt på den tid og især kendt for et smittende humør. Derfor var det meget spændende for mig, at skulle være hans bodyguard. Derfor blev det aftalt, at vi kunne møde op, hvor klassekammeraterne holdt til. Så kunne vi i fællesskab holde humøret oppe på ham. Men det var den mest humørforladte person, jeg nogensinde har været ude for. Ingen har været mere kedelig – lige indtil han skulle på scenen! Det var som at trykke på en knap. Nu var det virkelig Freddy Fræk, som vi kendte ham. Hallo og goddaw og masser af frække grin. Han brugte nok Duracell batterier, længe før de blev opfundet.

En fjer på

Torp Forsamlingshus var på mange måder et fantastisk sted, at leje sig ind. Et kæmpestort øvelokale, en lejlighed på anden sal, men hvad i alverden skulle vi bruge salen til? Set i bagklogskabens klare lys, ville det have været oplagt, at lave musikaftener, men så kloge var vi bare ikke. Istedet fik vi lavet salen om til en badmintonbane! Der kun vi udkæmpe nogle drabelige dystre. Hvad jeg aldrig ville have troet muligt, endte jeg med at repræsentere en lokal klub i en turnering. Ikke en landsdækkende turnering på højeste plan, men højt nok efter vore evner. Vi havde fået en lokal opbakning, og der var et par brødre, som var involveret i klubben, så pludselig var fjerbolden på dagsordenen.

En brækket hals

'Fuselfri' havde enkelte jobs – på Allégade Skole og Grønlænderkroen for eksempel – men det gled det ud igen. Selv blev jeg en værdig gift mand med udsigt til at blive en værdig far til to børn. Og fodboldspillet i Horsens Freja overskyggede fuldstændigt min musikalske fortid. Hertil kommer, at jeg omkring 1980 fik lyst til at komme rigtigt i form, så jeg begyndte at bryde igen ude i Brydeklubben Hermod. Jeg blev hurtigt valgt ind i bestyrelsen, så det var fortsat grammofonen der var instrumentet. Jeg havde ellers haft en lækker 12-strengt akustisk guitar, men den led en krank skæbne. Den væltede og brækkede halsen.

Pausen sluttede

I 1991 var det slut med at pausere. Det har jeg skrevet om i 'Pigtråden var ikke helt rusten i 1992' hvor jeg beskriver forløbet indtil 2000. De andre i Jack And The Rippers var naturligvis mætte, men jeg havde fået blod på tanden igen efter den lange pause. Nu var jeg kommet i gang igen, og jeg havde ikke lyst til at stoppe. Løsningen kom, da Franz Pedersen, som havde været leadguitarist i The Rockets, henvendte sig. Han spurgte, om jeg ville være med til, at spille Shadows numre. Vi havde for sjov prøvet det oppe i Kilden, når vi havde stillet udstyret op til 'Ægte Horsens 60'er Pigtråd'. Det kunne da være sjovt, så vi overvejede hvem der skulle spille trommer og bas.

Det var ikke lige ud ad landevejen, så forskellige blev prøvet, vejret og fundet for lette.

Franz er jo en eventyrlig dygtig leadguitarist, men han kæmpede samtidig med en sygdom, som desværre fik ham til at stoppe.

Vi havde ellers fundet en meget velegnet bassist. John Porsgaard, leadguitarist fra Hi-Heel Sneakers, sagde ja til ideen om at spille bas. Men vi var pludselig en duo, men målet var en kvartet.

Bandet tegner sig

Vi fandt dog en guitarist, som gerne ville være med, og med den besætning var det meget nemmere at indbyde nogle trommeslagere på prøve.

Men problemet løste sig selv på en uortodoks måde.

Jeg havde prøvet forskellige kontakter, men uden held. Ikke før Keld Schousbøll, som jeg også havde spurgt, en dag ringede med et forslag. Han kendte en trommeslager, som godt nok kun var en knægt, men vi kunne da spørge. Og det gjorde vi.

En øveaften blev aftalt, og Carsten mødte op med nogle flotte trommer i flotte transport læderkasser.

Vi stillede op, og så kom det spændende øjeblik. Et nummer blev aftalt og 1-2-3-4 ...

Vi blev noget overraskede, positivt overraskede, for Carsten kunne i den grad spille på tromme. Vi sendte hinanden diskrete blikke som sagde: Hold da helt op, mand!

Nu blev det springende punkt, hvad Carsten sagde. Kunne han holde vi andre ud? Det var ikke mere udelukkende et spørgsmål om musikken, men også om kemi og alder. Jeg kunne jo være far til ham, bortset fra at jeg aldrig har kendt hans mor.

Men Carsten blev hængende i alle årene.

En ny 'gammel' guitarist

Det kørte på sin vis ganske godt, men forskellige episoder gjorde at vi måtte skifte leadguitaristen ud. Det var en ubehagelig, men nødvendig beslutning.

Så vi kørte igen på pumperne.

En dag kom jeg kørende på Sønderbrogade, og hvem kommer ud fra Spedalsø Torv, og hilste højlydt med sine 'sporvognsklokker', som han havde installeret i bilen? Eigil Brandt fra Sunset Alley!

Jeg anede ikke, om han var ledig på markedet, men hvo som intet vover, intet vinder.

Så igen til telefonen.

Eigil var en fri mand, bortset fra at han gift, og vi fik lavet en aftale.

En perfekt kemi

I øvelokalet viste det sig lynhurtigt, at kemien passede, og musikken swingede.

Udover det gode guitarspil, var Eigil perfekt til trediestemmer, så det gav os yderligere muligheder.

At han var en total pjatmås, gjorde bestemt ikke noget, for det var vi andre så sandelig også.

Så jeg tror, vi fik et godt omdømme. Publikum kan nemlig lide et godt humør på scenen.

Et navn var et must

Et band skal have et navn. Det der med at kalde det 'No Name', gik ikke. Det var der andre der før havde prøvet, så det ville ikke være

særligt originalt.

Vi vedkendte os til enhver tid, at vi ikke var 20 år mere, og pludselig var den der: Old Spice, gamle krydderier, var et godt, dækkende navn. Men det var nu ikke resultatet af dybe tanker, men kun fordi min yndlingslærer på Søndermarksskolen havde brugt barberspritten, og det havde jeg også i mange år, fra da dunen dukkede op på kinderne.

Vores promotion CD med fire numre. Billedet er taget på Lundens scene, hvor vi regnede med, at kunne trække fylde alle bænkenene, men vi fik mærkeligt nok aldrig tilbudet.

Titlerne var Memphis Tennessee, Act Naturally, I Feel Fine og Crying In The Rain. Hele to Beatles numre!

Fra venstre Carsten Jensen, Eigil Brandt, Kurt Hermann og John Porsgaard.

Old Spice og CDere

I tresserne var det ikke ligetil at få en pladekontrakt. I 20'erne var det i den grad nemmere at få lagt sin musik ud på CD.

Old Spice fik lavet en CD med fire numre med besætningen Carsten Jensen på trommer, Eigil Brandt på leadguitar, John Porsgaard på bas og Kurt Hermann på leadrytmeguitar. Den var produceret til brug for promotion, men er da en sjov-at-have CD.

Senere fik vi en sponsor på banen, og hvem andre end Andy og Café Melson.

Men det skulle selvfølgelig ikke være en studieindspillet CD, men en live-CD indspillet i Café Melson.

Tue kendte en dygtig lydmand, og en aftale blev lavet. Den eneste aftale der ikke blev lavet, var at der ingen garantier var for, at stemmerne var helt oppe at køre. Lige nøjagtigt den aften, var min stemme smadret og jeg kunne lyde som en skruk høne.

Det var en situation, som jeg ikke er kommet mig over endnu, for det var da ærgerligt. Havde det været en studieindspilning, kunne vi bare været gået hjem og have afventet en bedring.

Husorkester

Her er vi i den grad i live udenfor Café Melson. Den aften, hvor den blev indspillet, var vi ikke allesammen helt oppe på dupperne! Fra venstre Tue Nyrup Rasmussen, Carsten Jensen, Eigil Brandt og Kurt Hermann.

Den første som ville give os chancen med et job var Andy på Café Melson. Det gav os et løft, da Andy erklærede, at det var en godkendt præstation. Det gav os seks jobs om året i flere år, så vi var på det nærmeste et husorkester.

Disse jobs var altid noget, vi så frem til. Det første var en total forskrækkelse for os. Vi vidste godt nok ikke, hvordan det ville fungere, men at møde ind klokken 22 og konstatere at der kun var mødt 2 (to) publikummer op, gav os sved på panden, uden vi havde spillet så meget som én tone.

Den eneste som tog det med sindsro, var Andy. - Rolig nu, de kommer, sagde han. Og han fik ret. Pludselig var Café Melson fyldt godt op.

Men det var heldigvis både første og sidste gang, det foregik på den måde. Efterfølgende var stedet pakket, når vi mødte op. Og det er da en herlig fornemmelse.

Så det var med god samvighed, jeg kunne runde jobbet af med den bedste Bloody Mary, jeg nogensinde har smagt. Hver gang!

Vi havde naturligvis mange andre jobs rundt omkring til byfester i oplandet, telthaller, forsamlingshus arrangementer og hvad ved jeg. De fleste var gode jobs, men enkelte var selvfølgelig lidt spegede. For eksempel kunne nogle få mennesker ødelægge en god stemning, og sjovt nok, var det altid af hunkønnet. Under et job, blev vi meget ihærdigt anmodet om, at der var to piger, som gerne ville synge et nummer. De fik lov, men var ikke til at få ned fra scenen igen, og vi måtte bede publikum om hjælp. Det lykkedes og de begyndte i stedet at danse. Pludseligt tabte en af pigerne sit 'hår', og hendes bryster faldt ud kjolen. Sommetider er en scene med et godt overblik de bedste.

Der var gang i den på Café Melson. Her et billede fra en af de første gange. Flere gange var der virkelig pakket.

Nu med ...

I flere år dyrkede vi også, at opfinde temaer til vores plakater ud fra devisen 'Nu med ..'. Et par eksempler er: Nu med G-streng og Nu med 5 gamle rotter. Den sidste krævede, at vi havde en rotte med på scenen, så vi kontaktede Torsted Skole og spurgte, om vi måtte låne en udstoppet rotte. Det måtte vi, så den sad troligt på et kabinet hele aftenen. Det ville en levende rotte nok ikke have gjort. Om publikum blev klar over gigget, ved jeg ikke, men vi morede os da selv.

En ny mand truede

Vores bassist, John Porsgaard, meldte ret tidligt ud, at han ikke var gearret til alt for mange jobs. Det forstod jeg ikke, men det var en meget fair udmelding. Vi brugte meget energi og megen overtalelse til at begynde med, men John strammede tommelskruerne.

Vi kunne åbenbart også være alvorlige i korte øjeblikke. Afregning kan være en alvorlig sag, men det er nok ikke det, der bliver drøftet. Det kan være om 'Einsteins Relativitetsteori', men det kan også

være, om vi skal have en Bloody Mary eller en Blå Gajol. Eller et par flasker Underberg.

Nu blev betingelserne meget konkrete, så vi vidste, hvad det drejede sig om.

Det betød, at vi kørte med to bassister – ikke på én gang – men med stand in's på de jobs, John ikke ville deltage i.

Det er naturligvis ikke holdbart i længden, og tilsidst havde vi forstået budskabet: John ville selv holde, når en permanent afløser var fundet.

En afløser skulle, udover at spille en god bas, også kunne synge. Vores 3-stemmige sang ville vi ikke undvære.

Ham fandt vi, og det var endda én, som næsten var fra dengang: Tue Nyrup Rasmussen.

Efternavnet var ligegyldigt, for vi diskuterede aldrig politik.

Alting får en ende

Det er herligt, hvis man selv kan bestemme, hvornår man slutter, eller ikke gider mere.

Sådan er det bare ikke altid.

Men man kan da altid synge med på sangen 'Minderne har man da lov' et ha' - for det er gode minder at have, og det skulle jo alligevel slutte på et tidspunkt.

[kh2014]